

Αναδοχή παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια: Όταν η ανοχή γίνεται ενοχή. Η άλλως: Το κέρατον εστεφανωμένον! (Αποκ. ιγ´ 1).

/ [Πεμπτουσία](#)

*«...και επί των κεράτων αυτού δέκα διαδήματα,
και επί τας κεφαλάς αυτού ονόματα βλασφημίας»
(Αποκ. ιγ´ 1).*

Οι ηλικιωμένοι (όχι υπέργηροι) άνθρωποι θα ενθυμούνται ασφαλώς ότι λίγες δεκαετίες πριν, ένας που ήταν ομοφυλόφιλος κρυβόταν, έκρυβε το πάθος του, ντρεπόταν την κοινωνία, έκανε, ο,τι έκανε, κρυφά. Ήξερε πως «κινεί την αιδώ», προκαλεί δηλαδή το δημόσιο αίσθημα· γι' αυτό και φυλαγόταν.

Μετά άρχισε να ξεθαρρεύσει, να ξεπερνά την αιδώ, να μη λογαριάζει την κοινωνία, της οποίας βέβαια τα ήθη είχαν ήδη αμβλυνθεί.

Σε ένα πιο προχωρημένο στάδιο, σε μία πιο «μοντέρνα» και «απελευθερωμένη» εποχή όχι μόνον δεν κρυβόταν, όχι απλώς δεν ντρεπόταν, αλλά και τόχε καμάρι

(gay pride)!

Τα τελευταία χρόνια κάποιοι εκ της λεγομένης «gay κοινότητας» ανέπτυξαν και ακτιβιστική δράση.

Οργανωμένο lobby και Μ.Κ.Ο. προώθησαν και προωθούν το κίνημα. Μέχρι και σε μη ομοφυλόφιλους έχουν δοθεί χρήματα προκειμένου να λάβουν μέρος σε κάποιες από τις γνωστές gay pride παρελάσεις.

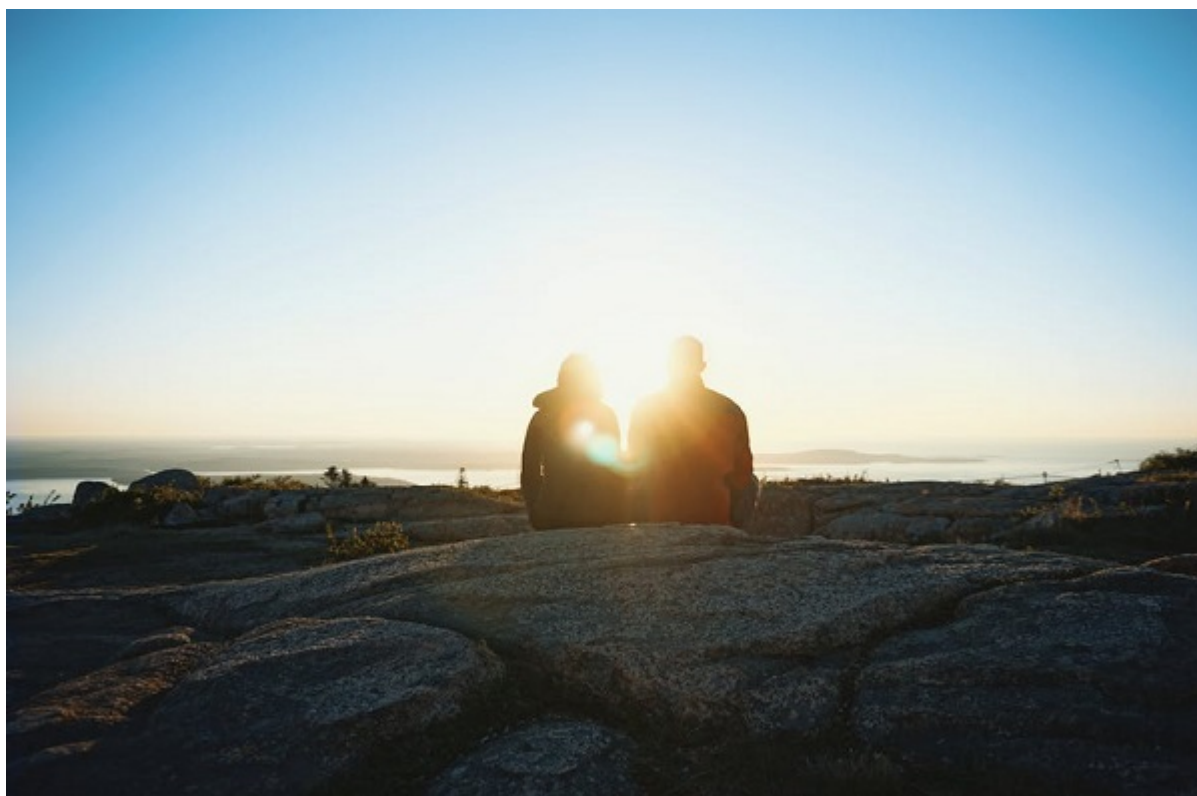

Απόφαση των σερβικών αρχών να ακυρώσουν προγραμματισμένη Gay Pride Parade στο Βελιγράδι, σήκωσε θύελλα αντιδράσεων εκ μέρους αξιωματούχων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής, οι οποίοι δήλωσαν μεταξύ άλλων ότι οι κρατικοί θεσμοί δεν κάνουν καλά την δουλειά τους στην Σερβία, διά του τρόπου δε αυτού δυσχεραίνουν τις διαπραγματεύσεις για την ενταξιακή πορεία της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Δήμαρχοι βραβεύτηκαν και έλαβαν ιδιαίτερους επαίνους, επειδή επέτρεψαν παρόμοιες παρελάσεις και δεν εναντιώθηκαν.

Ψυχολόγοι από την άλλη ενεθάρρυναν την όλη κατάσταση, είτε διότι αυτό πίστευαν πως είναι το σωστό, είτε διότι υπηρετούσαν υποκειμενικές σκοπιμότητες — αφού, όπως είναι γνωστό, επικρατεί ασάφεια ως προς το θέμα των παραγόντων οι οποίοι συντελούν στην διαμόρφωση του φαινομένου της ομοφυλοφιλίας. Με απλά λόγια, οι ψυχολόγοι δεν συμφωνούν μεταξύ τους ως προς το θέμα αυτό.

Τέλος, ακόμη και θεολόγοι, της δυτικής κατά κανόνα θεολογικής σκέψεως, έσπευσαν να γίνουν αρεστοί με σχετικά συγγράμματα και να φανούν in. Το τι λέει ο απ. Παύλος στο πρώτο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους επιστολής του, το πως ερμηνεύει ο ιερός Χρυσόστομος (ο σπουδαιότερος ερμηνευτής του Παύλου) τους λόγους αυτούς, το πως η συνείδηση της Εκκλησίας εξ αρχής κατενόησε το φαινόμενο του «σοδομισμού» ως το κυριώτερο από τα γεγονότα που οδήγησαν στην καταστροφή των Σοδόμων και της Γομόρας και το θεώρησε στην παράδοσή της ως το ακραιφνέστερο εσχατολογικό σημείο, γι' αυτούς η δεν έχει καμμία σημασία η άλλως πως θα πρέπει να ερμηνευθεί.

Μέχρι που φθάσαμε βήμα-βήμα και με καλά μελετημένες, κλιμακούμενες κινήσεις να έχει ήδη εγκριθεί από την αρμόδια επιτροπή της Βουλής άρθρο σχεδίου νόμου που προβλέπει την αναδοχή παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια.

Το κέρατον εστεφανωμένον! (Αποκ. ιγ´ 1).

Πως φθάσαμε ως εδώ; Παραπέμπω τον αγαπητό αναγνώστη στο Θέατρον του

Παραλόγου και συγκεκριμένα στο θαυμάσιο — προφητικό μάλλον θα πρέπει να το ονομάσουμε — έργο του Ευγένιου Ιονέσκο «Ο ρινόκερος». Έχουμε πάθει «ρινοκερίτιδα», αγαπητοί μου, αυτή είναι η αλήθεια[1]. Μέχρι που όμως θα φθάσει αυτό; Θα πρέπει να αντισταθούμε και να φωνάξουμε, όπως ο ήρωας του έργου: «Δεν συνθηκολογώ!

Όσα ελέχθησαν εδώ, με πόνο ψυχής ελέχθησαν· όχι δε μάλλον διότι προσβάλλεται η ηθική, αλλά διότι προσβάλλεται η αλήθεια, η οποία και προηγείται της ηθικής. Δεν έχω τίποτε με τους ομοφυλόφιλους. Ούτε το πάθος κανενός θέλω να διαπομπεύσω. Πνευματικά μου παιδιά είναι, και εξομολογώ κάποιους. Ως εικόνες Θεού ζώντος τους βλέπω. Και γι' αυτούς σταυρώθηκε ο Χριστός. Δεν θεωρώ τον εαυτόν μου λιγώτερο αμαρτωλό από κανένα. Όλοι «στο ίδιο καζάνι βράζουμε». Όλοι έχουμε πάθη, αδυναμίες, πτώσεις. Όμως, ας αγωνιζόμαστε γι' αυτά. Όχι να θέλουμε και να τα στεφανώσουμε. Ανεχθήκαμε και ανεχόμαστε πολλά πράγματα. Υπάρχουν όμως και «κόκκινες γραμμές», «εσκαμμένα». Όταν γίνεται υπέρβαση αυτών και δεν ομιλούμε, τότε η ανοχή μας γίνεται ενοχή.

Σημείωση:

[1] Για όσους δεν γνωρίζουν το έργο, εν συντομία να πούμε ότι γράφηκε το 1959, ανήκει στην θεατρική σχολή που έμεινε γνωστή ως Θέατρον του Παραλόγου (ο συγγραφέας του είναι ένας εκ των κυρίων εκφραστών του κινήματος αυτού), η δε υπόθεσής του έχει ως εξής. Σε μία μικρή πόλη της Γαλλίας ξαφνικά οι άνθρωποι αρχίζουν να μεταμορφώνονται σε ρινόκερους. Στην αρχή εμφανίζεται ένας. Οι άλλοι τον πολεμούν. Μετά εμφανίζεται και άλλος. Η αντίσταση συνεχίζεται σθεναρά. Σιγά-σιγά όμως και όσο εμφανίζονται και άλλοι (μεταμορφώνονται δηλαδή και άλλοι άνθρωποι σε ρινόκερους), η αντίσταση κάμπτεται. Και αυτοί που στην αρχή πάλευαν να αποτραπεί το κακό, τώρα αρχίζουν να διακηρύσσουν ότι οι ρινόκεροι πρέπει να έχουν κι αυτοί ίσα δικαιώματα προς τους ανθρώπους και ότι όσοι μένουν πιστοί στις παλιές αντιλήψεις περί της αξίας του ανθρωπίνου γένους κ.λπ., είναι στην καλύτερη περίπτωση αισθηματίες, συναισθηματικοί τύποι και τα όμοια· καταντούν δηλαδή γραφικοί στο τέλος. Όλοι στην πόλη έχουν υποκύψει στην ρινοκερίτιδα, εκτός από δύο-τρεις. Οι ρινόκεροι ορμούν και καταστρέφουν τον ανθρώπινο πολιτισμό, όμως οι διανοούμενοι υποστηρίζουν πως οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα της επιλογής, ακόμη και της μεταμορφώσεως. Εν τούτοις, ο Μπερανζέ, ο κεντρικός ήρωας του έργου επιμένει ότι οι μεταμορφώσεις δεν είναι εκούσιες, αφού ο φίλος τους ο Ζαν, για παράδειγμα, αρχικά μισούσε τους ρινόκερους, στην συνέχεια όμως υπέστη πλύση εγκεφάλου. Στο τέλος ο συγγραφέας περιγράφει την δεινή θέση στην οποία περιέρχεται και αυτός ακόμη ο κεντρικός ήρωας του έργου του, όταν μένει μόνος, ολομόναχος — όλοι οι άλλοι έχουν μεταμορφωθεί, ακόμη και η αγαπημένη του. Η μοναξιά τον κάνει να

αμφιβάλλει για την ίδια του τη ύπαρξη, για την γλώσσα του, για την εμφάνισή του, για το μυαλό του. Βρίσκει τον εαυτό του λάθος και προσπαθεί να μεταβληθεί και αυτός σε ρινόκερω. Το ξεπερνάει όμως κάποια στιγμή και ανανεώνει τον όρκο του να αντιμετωπίσει τους ρινόκερους. Στο τέλος φωνάζει θαρραλέα προς το ακροατήριο: «Δεν συνθηκολογώ!»